

De Ster.

Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

„En dit Evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot eene getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen.” MATTH. 24: 14.

No. 4.	Abonnementsprijs per jaar:	1e Jaargang
1 SEPTEMBER.	Nederland 90 cts., Amerika \$ -,50.	1896.

R E D E V O E R I N G

GEHOUDEN DOOR PRESIDENT WILFORD WOODRUFF, GEDURENDE
DE ALGEMEENE CONFERENTIE DER KERK IN DEN TABERNAKEL
TE ZOUTMEERSTAD, DEN 6den OCTOBER 1895.

(Vervolg van blz. 38).

Dikwijls heb ik aan het oogenblik gedacht, dat hem gevraagd werd, of hij niet door wilde gaan naar Californië, inplaats van in dit woeste land te blijven. Wat was zijn antwoord? Ik was met hem, toen hij dit gaf. Hij zeide: „Nee! ik zal hier blijven, ik zal hier eenen tempel bouwen, ik zal hier eene stad en dorpen bouwen”. Is het zoo niet geschied? Ja! het heeft plaats gehad. Was het niet door openbaring? Zeker was het dat. Wij zijn allen van onze nederige plaats in het leven tot het Priesterschap geroepen. Duizenden van dit volk zijn geroepen in den vreemde, het Evangelie te prediken. Over mij zelf sprekende en de manier, waarop ik geleid ben, zoo vinden wij het in de geheele wereld. Waar komt gij vandaan? Gij zijt van de verschillende vereenigde Staten, van Engeland, Noorwegen, Zweden, Denemarken, Duitschland, Frankrijk, Ierland en de verschillende andere landen van Europa gekomen, zoowel als van de verschillende natiën der aarde en van de eilanden der zee. Een eenvoudig ouderling is tot u gekomen, gij hebt hem het Evangelie hooren prediken en hij beloofde u toen, dat als gij u zoudt bekeeren en gedoopt worden tot vergeving uwer zonden, gij de gave des Heiligen Geestes zoudt ontvangen. Hebt gij dien ontvangen? Ja! gij hebt dien ontvangen, anders zoudt gij van daag niet hier zijn.

Niemand heeft u tehuis kunnen houden. Wij zijn te zamen vergaderd door de geboden Gods en door te trachten, Gods wil te volbrengen. Maar wij zijn slechts begonnen.

Terwijl ik gisterenavond de uitvoering hier bijwoonde, kon ik niet helpen te denken, dat, indien BRIGHAM YOUNG daar geweest was en die duizenden personen, niet alleen van deze, maar zelfs van de omliggende provinciën, had gezien, hij zou zich zeer tevreden gevoeld hebben.

Toen hij dezen tabernakel bouwde, was er geen volk genoeg om het te vullen, maar hij zeide ons, dat bij het opbouwen van Zion er nimmer een huis zou zijn, groot genoeg om ons te voldoen, hoe groot wij het ook zouden bouwen en dit is gisterenavond gebleken. Ik heb mij geamuseerd. Gouverneur THOMAS verzocht mij, tot de vergadering te spreken, maar ik gevoelde, dat het volk gekomen was om muziek en geen preek te hooren.

Laat mij iets meer vertellen omtrent de voorbereidselen des Heeren tot het verkrijgen van een volk voor dit werk. De geschiedenis van dit volk loopt in die lijn. Ik wil u naar het jaar 1840 verwijzen. De Heere had een gebod gegeven, dat de twaalf apostelen naar Engeland zouden gaan. Eenigen van hen waren vroeger naar Engeland geweest; broeder KIMBALL en eenige anderen gingen in 1837 en stichtten toen aldaar de Kerk. Maar in 1840 werden de apostelen als een geheel geroepen om daar heen te gaan en dit stond den duivel niet erg aan. Hij wilde ons allen vermoorden. Daar was nauwelijks één van de twaalf apostelen, die gingen, die gezond was. Toen ik van huis ging, bracht President YOUNG mij over de Mississippi in een schuitje, terwijl ik lijdende was aan een gevatte koude en koorts. Ik had twee jaren in Tennessee en Kentucky te midden van ziekten doorgebracht, maar had nimmer een aanval van verkoudheid of koorts in mijn leven, totdat ik geroepen werd, om naar Engeland te gaan. Het was zoo het geval met de meesten onzer. De duivel was er erg tegen, maar wij gingen. Het was toen oogsttijd in dat land. Wij deden een groot werk. Wij doopten toen dat jaar ongeveer 7000, openden deuren in Engeland en Schotland en legden de fundeering voor het werk, hetwelk tot op heden gedaan wordt. Ik wil u verwijzen naar een voorval, hetwelk in die zending voorviel.

Ik was in de pottenbakkerijen te Staffordshire, daar ik aldaar heen gegaan was, toen ik naar Engeland ging. Ik deed aldaar een goed werk, daar ik bijna iederen avond doopte. Op zekeren avond ging ik naar Hanley om vergadering te houden, het huis was zeer vol. Alvorens ik opstond tot spreken, kwam Gods Geest op mij en zeide, dat dit de laatste vergadering was, die ik met dit volk in vele dagen zou houden. Ik had voor twee weken mijne plannen gemaakt voor die landstreek. Nadat ik dien avond geëindigd had met prediken, zeide ik hun, dat het de laatste vergadering was, die ik met hen zou houden. Ik ging toen in het water en doopte een groot aantal. Den volgende morgen ging ik tot den Heere en vroeg Hem, wat Hij van mij wilde. Hij zeide, dat ik naar het Zuiden moest gaan. Ik ging in eene omnibus en reed tachtig mijlen zuidwaarts. Ik ging af tot de provincie Herefordshire en de eerste plaats waar ik vertoefde, was ten huize

van JOHN BENBOW. Binnen een uur na mijne aankomst leerde ik, waarom de Heere mij daarheen zond. Ik haal dit aan, omdat het in verband staat met datgene, waarvan ik heb gesproken. Hier vond ik eene vereeniging van mannen en vrouwen, omstreeks zeshonderd in getal, die zich verbonden hadden, onder den naam „Vereenigde Broeders”, en verlangend waren, om den ouden stand van zaken terug te hebben. Zij verlangden, evenals ik reeds in mijne jonge jaren gedaan had, het Evangelie te hebben, dat door de apostelen verkondigd werd. Zonder hierover verder uit te weiden, wil ik zeggen, dat in de eerste maand van mijn verblijf in Herefordshire, ik 45 predikanten en verscheidene honderden leeken doopte en had tot mijnen dienst alle kapellen of huizen, die volgens de wet voor godsdienstoefeningen waren afgezonderd. In den tijd van acht maanden brachten wij er 2000 tot de Kerk.

Velen van deze menschen hadden gewaakt en gebeden voor ditzelfde werk en waren biddende, toen ik daarheen ging. Ik nam geene eer voor mijzelf aangaande deze zaak, ik heb nooit gevoeld, dat ik dit doen kon. Alles wat wij te doen hebben, is de dictatie van den Geest des Heeren te volgen en God de glorie er van toe te schrijven. Wij verrichtten daar een goed werk en God zegende ons. Vandaar gingen wij af naar Londen.

Broeders HEBER, C. KIMBALL, GEORGE A. SMITH en ik predikten en richtten de eerste gemeente te Londen op. Ik verheugde mij zeer in mijnen arbeid in Herefordshire, Gloucestershire en Worcestershire en duizenden van hen, die toen gedoopt werden, zijn in Utah. Wij hadden een aanzienlijk getal bisschoppen in dit Territorium, welke ik destijds doopte. De jongste, dien ik daar doopte, was Broeder ROWBERRY, welke bisschop is geweest van Tooele. Hij was maar een knaap in die dagen. Ik wensch u op eene gebeurtenis, welke op die zending voorviel, te wijzen als een voorbeeld van de handelwijze des Heeren tegenover ons, in betrekking tot tijdelijke zaken. JOHN BENBOW was een edelman. Hij geleek veel op een Engelschen lord; zoo rijk een man, denk ik, als ooit tot de Kerk kwam. Hij was nog niet één maand gedoopt geweest, toen hij met zijne vrouw tot mij kwam in eene kleine zitkamer en bracht ongeveer $\frac{3}{4}$ uur door met het vertellen aan mij, dat hij had gelezen in 't Nieuwe Testament, hoe in de dagen der apostelen allen hunne bezittingen verkochten en hun vermogen aan de voeten der apostelen legden en hij zeide, hij gevoelde het zijn plicht te zijn, die wet te volbrengen en hij wenschte het te doen.

Ik luisterde met kalmte naar hem en toen hij geëindigd had, moest ik ongeveer een half uur met hem spreken, om het verschil te verklaren tusschen den toestand in onze dagen en de positie der apostelen in dien tijd. Ik gaf hem te kennen, dat de Heere mij niet naar Engeland had gezonden, om te zorgen voor zijn goud, zijne paarden, zijne koeien en landerijen; Hij had mij gezonden om het Evangelie te verkondigen. Ik vertelde hem

echter, dat de Heere zijne offerande wilde aannemen en dat, wanneer hij de gelegenheid had om het goede te doen hij het moest doen; hij moest de armen helpen en ook behulpzaam zijn in het uitgeven van het Boek van Mormon, enz. Nu; wat zou de uitslag er van zijn geweest, wanneer ik anders had gedaan en gezegd: „Ja, geef mij uw eigendom en ik zal er voor zorgen”. Wel, hij zou wellicht afgevallen zijn. Dat niet alleen, maar er zou een dwaas apostel zijn geweest, die ook een geschikt persoon zoude zijn geworden voor den afval. Maar was dat eene verzoeking voor mij? Neen, dat was het niet. Het zou het niet zijn geweest voor eenig Ouderling, die genoeg van den Geest van God had, om te weten, het verschil tusschen honderd duizend pond sterling en een deel aan de eerste opstanding, met macht om de engelen en de goden voorbij te gaan tot heerlijkheid en verhooging, en te staan in de tegenwoordigheid van God en het Lam, voor immer en altoos. Ik maak melding van deze dingen, om aan te toonen, dat er menschen waren, voorbereid voor dit werk. Ga, waar gij ook wilt, gij vindt geesten van dezen aard. Dit is het waardoor dit volk tot deze plaats is opgekomen van de verschillende deelen der aarde. Het Evangelie van Christus wordt thans door ons in alle natiën verkondigd, in zooverre als wij de gelegenheid hebben en wij moeten dit werk voortzetten. De Heere zal zijn werk kort maken — eene afgesneden zaak doen in rechtvaardigheid; en gelijk ik te voren gezegd heb, hoe klein dit volk ook moge zijn in de oogen der wereld, de God der hemelen houdt ons verantwoordelijk, om dit Evangelie te verkondigen aan elke natie op den aardbodem en wij moeten het doen, of wij zullen verdoemd worden. Wij kunnen dit niet ontloopen. Waarom? Omdat, gelijk Paulus zegt: „Wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondig”. Er is maar één Evangelie; nooit is er meer dan één geweest en er zal nooit meer dan dat ééne zijn; en Paulus zegt: „Doch al ware 't ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten 't geen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”. Dat Evangelie, gij Heiligen des levens Gods en der wereld, is in onze handen, ons gezonden door de bedieningen der engelen — hetzelfde Evangelie, 't welk geleerd werd van Adam tot Christus en van Christus tot dezen dag en dit geslacht, wanneer God een volk op aarde heeft gehad. Ik heb zelf eene groote begeerte naar het welzijn van de Heiligen der laatste Dagen. Wij hebben een groot werk te volbrengen.

Vóór dat ik mijne rede sluit, wensch ik eenige woorden te spreken tot de Apostelen en de Heiligen van God. Ik wensch iets te zeggen omtrent den duivel. De duivel in de dagen van den Heiland haalde één zijner apostelen over, om zijnen Heer te verraden en Hem te verkoopen voor dertig zilverlingen. Doch toen de oogen van Judas waren geopend, om te zien, wat hij had gedaan, achtte hij de dertig zilverlingen niet, maar ging henen en heeft zichzelf opgehangen. Is die duivel dood? Heeft Lucifer, de zoon van den morgen, zijn bestaan verloren? Neen, hij is hier

heden. Hij is in het midden van dit volk; en indien er een volk op aarde is, dat Lucifer met al de gevallen engelen, die op de aarde wonen, steeds trachten te verwoesten, zijn het deze Heiligen der laatste Dagen. Het was zoo eertijds, het zal zoo zijn, totdat Hij, die de sleutelen van den dood en de hel bewaart, den Satan zal binden en opsluiten. Ik wensch tot deze Apostelen te zeggen, dat ik dagen heb gezien van moeielijkheid met de twaalf Apostelen. Ik heb menigmaal verwezen naar de dagen in Kirtland en mijn hart heeft een zeer groote smart gehad over die gebeurtenissen. De duivel hield zich bezig met de Apostelen en deed een gedeelte hunner afvallen. De helft viel af van de Kerk en anderen werden bijna evenver gebracht. De drie getuigen van het Boek van Mormon — OLIVER COWDERY, DAVID WHITMER en MARTIN HARRIS — allen weken af van de Kerk van Jezus Christus, alhoewel zij het Boek van Mormon nooit verloochenden. In de donkerste dagen verloochende geen van allen dat, maar onder alle omstandigheden verdedigden zij het tot aan hunnen sterfdag. Maar ik wensch tot mijne broeders te zeggen, dat, indien de duivel een dezer Apostelen — ja, één hunner — kon overhalen, om te gelooven, dat het Presidentschap van deze Kerk hem tegenwerkte en dat wij zijn welzijn niet op het oog hadden, of indien hij een zeventiger of eenig man in de Kerk kon overhalen, dit te gelooven, zoude hij arbeiden om het te doen. Indien de duivel had kunnen vermogen, om den Heiland hem te doen volgen, had hij het geheele plan der zaligheid omvergeworpen.

Maar hij deed het niet. Jezus zeide: „Ga weg van mij, Satan; want daar is geschreven: Gij zult den Heere, uwen God, aanbidden en Hem alleen dienen.” Ik zeg daarom tot deze Apostelen: „Als de duivel één uwer kon doen gelooven, dat wij u niet ten beste wilden raden, zoude hij het doen. Maar hij zal het niet doen. Ik dank God daarvoor. Ik gevoel, dat ik dit kan profeteeren voor God en de engelen. De Apostelen zijn als één lichaam vereenigd en God heeft Zijnen Geest op hen gelegd en zij willen getrouw blijven aan dit werk, totdat zij daarmede geëindigd zijn. Dat zijn mijne gevoelens. Ik verheug mij hierin. Ik vertrouw, dat ik nooit weer door dusdanige ondervindingen als die, welke ik beleefde in de dagen, die voorbij zijn, zal moeten gaan. Broeders en zusters, God zegene u. Weest niet bevreesd, dat het Presidentschap en de Apostelen van deze Kerk u anders dan ten beste raad zullen geven. Wij hebben beter geleerd, dan om dat te doen. Wij zullen dat nooit doen. Wij zullen dat nooit doen, zoo lang als wij in het vleesch wonen. De zaligheid van de zonen der menschen is van veel meer waarde dan al de eer, welke de menschelijke familie op onze hoofden kan geven. Geef mij zaligheid, geef mij een deel in de eerste Opstanding, geef mij het voorrecht, om in den morgen der Opstanding te staan met de opgestanen uit de dooden — met mijn vaders geslacht en met de profeten en apostelen, die in deze dagen hebben geleefd, geef mij macht, om met hen verhoogd te zijn in de eeuwige werelden in

het koninkrijk van onzen God. Dat is alles, wat ik vraag. En het is mijn voorrecht en het uwe. Het is het voorrecht van dit volk, om deze zegeningen uit de handen van God te ontvangen. Ik heb vertrouwen in mijne broederen. Ik verblijd mij met hen over de eenheid, welke heden in het huis van Israël woont en met het Presidentschap en de Apostelen. Wij hebben elkander lief. Wij verstaan iets van het werk des Heeren in onzen tijd en in dit geslacht. Wij hebben samen gearbeid. Hier zijn mijne raadgevers, zij hebben jaren doorgebracht op de eilanden der zee, waar ze moesten leven van kokosnoten en poi en voedsel van dien aard, en zij deden het, om de zielen der menschenkinderen te redden. God heeft hen gezegend in al hunne werkzaamheden. Hij wil hen zegenen. Hij wil dit volk zegenen. Ik geloof dat dit alles is, wat ik dezen morgen tot u wensch te zeggen. Ik gevoelde mij ziek, toen ik opstond; ik gevoel mij thans beter en alsof ik verkwikt was geworden in den Geest. Ik dank den Heere, dat ik tot u kan spreken, gelijk het gezegde gaat, op mijn ouden dag. De Heere is mij zeer barmhartig geweest. De duivel heeft gezocht, mij van mijn geboortedag af te dooden; doch God heeft een afgezant bij mij gehad, om mij te bewaren voor zijne macht en tot dusverre ben ik bewaard gebleven. Ik hoop, dat de Heere mij niet een uur langer zal laten leven, dan ik in Zijnen dienst kan blijven. Maar ik ben een zwakke man — gelijk gij allen. Als iemand veronderstelt, dat het eerste Presidentschap en de Apostelen nooit bezocht worden van den duivel, vergissen zij zich. Wij worden in een min of meerdere mate ten allen tijde bezocht en wij hebben te strijden tegen deze dingen, om staande te blijven en onze positie te behouden. Ik bid God, dat Zijne zegeningen op u mogen rusten. Ik verblijd mij in deze Conferentie. Het is een heerlijke tijd geweest. Daar is een goede geest hier, en de getuigenissen, die ons zijn gegeven, zijn voortreffelijk. De engelen houden de wacht over ons. De ooggen van al de hemelsche heirscharen zijn op ons. Zij, die in andere bedeeelingen geleefd hebben, verstaan deze bedeeeling veel beter, dan wij het doen en zij houden de wacht over den arbeid der Ouderlingen Israëls. Ik bid, dat wij dien weg mogen bewandelen, waarin wij gerechtvaardigd kunnen worden voor God, en macht hebben, om te overwinnen en te voorkomen en wanneer wij ons werk hier volbracht hebben, dat wij naar huis kunnen gaan, om ons loon te ontvangen. De groote bibliotheek in het celestiale koninkrijk van onzen God bevat de geschiedenis der handeling Gods tegenover de gansche wereld, want zij hoort tot deze aarde. Uwe geschiedenis is daar, de mijne is daar, onze getuigenissen zijn daar en wij zullen ze moeten terugzien. Ik hoop en bid, dat mijne zonden mogen uitgewischt worden uit het boek der herdenking en niet tegen mij herinnerd worden. Ik hoop en bid, dat dit het geval zal zijn met u; want zalig is de man, die dezen zegen zal ontvangen, wanneer hij aan het einde is gekomen. God zegene u! AMEN.

Het beste geattesteerd van alle Bijbels.

Het volgende is uit een der laatste nummers van *The Liberator*, een tijdschrift te Melbourne, in Australië, uitgegeven onder redactie van JOSEPH SYMES, overgenomen. Mijneer SYMES is een ongeloovige in godsdienstige zaken.

Het Boek van Mormon is van alle heilige boeken of Bijbels het beste geattesteerd. Ik zoude nog verder kunnen gaan en zeggen, dat het de eenige Bijbel is van allen, die geattesteerd zijn, uitgezorderd misschien „de Koran.” Ik moet eene verklaring geven.

JOSEPH SMITH, de stichter van de Kerk van de Heiligen der laatste Dagen, werd in 1805 geboren en in 1844 door belijders van het Christendom vermoord. Zijne levensgeschiedenis is even belangrijk als die van eenig godsdienstleider, welke tot nog toe bekend is, en de voorspoed van zijn werk is een der opmerkelijkste feiten in de geschiedenis der wereld.

JOSEPH werd den 23 Dec. 1805 te Sharon, graafschap Windsor in den Staat Vermont, in de Ver. Staten van Amerika geboren. Zijn vader was boer en JOSEPH werd in hetzelfde beroep opgevoed. Ongeveer veertien jaar oud zijnde, bepeinsde de knaap de belangrijkheid van voorbereiding voor een leven in de toekomst. Hij zag zoovele tegenstrijdigheden en verwarring onder de verschillende sekten betreffende het plan der zaligheid, en gevoelde, dat zij niet allen het rechte konden hebben; dat God niet de bewerker kon zijn van verwarring, zoodat hij besloot, de zaak te onderzoeken. Hij vertrouwde op den tekst in Jacobus: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt.”

De uitslag van zijne bevindingen is door hem-zelf in de volgende woorden beschreven: „Ik zonderde mij af op eene eenzame plaats in een woud en begon den Heere aan te roepen. Terwijl ik in vurige smeekingen verdiept was, werd mijn verstand van de voorwerpen, waarmede ik omringd was, afgetrokken en ik werd weggevoerd in een hemelsch gezicht en zag twee heerlijke wezens, die nauwkeurig op elkander in gelaatstrekken en aanzijn geleken, omgeven met een helder licht, 't welk de middagzon overtrof. Zij vertelden mij, dat alle sekten in onzuivere leerstellingen geloofden en dat geen enkel door God erkend werd als Zijn Kerk en Koninkrijk. En mij werd uitdrukkelijk bevolen: „Wandel niet in hunne wegen,” en tevens de belofte gegeven, dat mij in de toekomst het Evangelie zoude bekend gemaakt worden.

(Wordt vervolgd.)

De driemaandelijksche Conferentie der Zendingen zal te Amsterdam, De Wittenkade 35, gehouden worden op Zondag 6 September 1896.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

GEO. S. SPENCER, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Tot Afscheid.

X
Eenen brief ontvangen hebbende van het Eerste Presidentschap, welke mij meldt, dat ik van mijnen arbeid in deze zending ontslagen ben met verlof om naar mijn tehuis in de bergen te kunnen terugkeeren, zoo wensch ik de Zendingen en de Heiligen van de verschillende Zendingen in Europa een liefdevol vaarwel.

Tot de Heiligen wensch ik te zeggen, dat ik mij zeer dankbaar gevoel tot hen voor de vriendelijkheid, welke zij mij bij elke gelegenheid bewezen hebben. Het feit, dat ik een vreemdeling was, toen ik in hun midden kwam, werd vergeten in het hartelijk welkom 't welk ik ontving. Mijne bezoeken tot de verschillende afdeelingen in de geheele Zending zijn zeer verblijdend geweest en de herinnering hieraan zal immer door mij zorgvuldig bewaard blijven en ik hoop, dat zij nuttig zijn geweest voor de Heiligen; ik weet, dat de gegevene leeringen en vermaningen, als ze opgevolgd worden, dat tot uitslag zullen hebben. Mijn laatste raad tot hen is: „Schaam u het Evangelie niet, want gij weet, dat het de kracht Gods is tot zaligheid.” Vergeet niet, dat gij u verbonden hebt, God te dienen en den naam Zijns Zoons op u te nemen; bewaart deze uwe verbonden heilig en uw leven zal vol blijdschap en vreugde wezen, welke de hoon en vervolging der wereld u niet kunnen ontnemen. Laat uw leven aan allen bewijzen, dat gij in waarheid zijt degenen, die gij voorgeeft te zijn: Heiligen der laatste Dagen.

Mijne medearbeiders, de Zendingen, hebben mijne achting en liefde gewonnen. Ik ben dankbaar, dat ik de aangenaamheid om in kennis met hen te komen, heb mogen smaken en het voorrecht genieten met mannen als dezen, zoo toegewijd tot de zaak der waarheid en zoo ernstig in het verbreiden der beginselen daarvan onder de menschenkinderen, te arbeiden. Mijn omgang met hen is van den allergeoegelijksten aard geweest. Zij hebben samengewerkt als eene schare broederen. De broederlijke liefde welke onder hen bestaat, is zoo'n opmerkelijke eigenschap, dat velen, die niet aan onze Kerk behooren met bewondering zijn aangedaan geweest en geleid, om de beginselen van een godsdienst te onderzoeken die, niettegenstaande de vele lasterende verslagen aangaande denzelfden, zij zien, dat zulke wenschelijke vruchten voortbrengt.

De groote hoeveelheid tractaatjes, onder het volk verspreid, bewijst den onvermoeiden ijver der Zendingen in het van huis

tot huis gaan met de Evangelieboodschap. Sommige weken hebben onze uitdeelingen van tractaatjes de 50.000 merkbaar overschreden. Een prijzenswaardige ijver door de Zendingen betoond in het houden van vergaderingen in de open lucht, is oorzaak, dat veel belangstelling aangaande onze leeringen wordt verwekt. Bemoedigende verslagen worden van elk gedeelte der Zending ontvangen en het vooruitzicht voor den voortgang van het goede werk is beter dan in vele jaren.

Tot alle Zendingen, arbeidende in deze Zending, wensch ik te zeggen: Bestudeert de beste wegen en methoden, om de harten der menschen te bereiken met de overtuigende waarheden van het Evangelie en laat uwe beste pogingen zijn tot opbouw van het Koninkrijk van God. Weest rein in gedachten, voorzichtig in uwe woorden en zeer wijs in uwe handelingen. Verrijkt uw verstand met kennis van het Woord Gods en zoekt ernstig, om den geest uwer roeping te hebben, opdat gij in staat moogt zijn, de Heiligen te voeden met het Brood des levens en als vaders voor hen te zijn. Ik bid, dat gij vele vruchten moogt zien op uwen zelfopofferenden en liefderijken arbeid voor de zaligheid uwer medemenschen.

..... Ouderling RULON S. WELLS, een der zeven Presidenten van de zeventigers, is als mijnen opvolger aangesteld. Zijn eigen actieven arbeid in het Zendingsveld en zijne plichten in verband met het Presidentschap der zeventigers hebben hem eene onder-
vinding gegeven, welke hem uitstekend bekwaam maakt, voor het ambt, waartoe hij geroepen is. Hij is vergezeld door Ouderling JOSEF W. MC. MURRIN, die als zijn eerste raadgever is aangesteld.

Broeder MC. MURRIN heeft enkele jaren geleden eene lange en eervolle zending in dit land volbracht en vele Heiligen hier herinneren zich nog zijne doelmatige werkzaamheid en zullen verblijd zijn om hem wederom in hun midden te verwelkomen. Ouderling E. F. PARRY is geroepen, om te handelen als tweede raadgever voor Pres. WELLS. Ik bespreek voor deze broeders dezelfde bezachtzame achtung, welke mij zoo gedurig betoond is.

Ik wil eindigen met de woorden van Paulus aan zijne beminde Corinthiërs: „Eindelijk, broeders, vaarwel. Wordt volmaakt, zijt getroost, zijt eensgezind, leeft in vrede, en de God der liefde en des vredes zal met u zijn.”

ANTHON H. LUND.

Tot kennismaking.

Bij het opvolgen van Broeder LUND in het Presidentschap dezer zending, gevoelen wij den zwaren last der plichten en de verantwoordelijkheid aan deze roeping verbonden en onze onbekwaamheid, om dezelve te volbrengen dan alleen, wanneer wij den bijstand des Heeren mogen ontvangen en geschraagd en ondersteund worden door de Zendingen en Heiligen, onder wie wij geroepen zijn te arbeiden.

Wij zijn hier niet gekomen met eenig voornemen, om eene verandering in de zaak teweeg te brengen, maar wel met eene begeerte, om het goede werk van het verbreiden van het Evangelie en verspreiden der kennis van zijne reddende beginselen voort te zetten, wanneer en waar de gelegenheid zich ook moge voordoen. Hierin gevoelen wij, dat wij het geloof van alle Heiligen der laatste Dagen en de hartelijke samenwerking der zendingen in al hunne verschillende arbeidsvelden in de Europeesche zending zullen hebben.

De groote hulp, welke altijd betoond is en die nu nog zal gegeven worden door de lokale broeders en zusters in hunne eigene gemeenten, kan niet te hoog gewaardeerd worden. De beste vruchten zijn verkregen, waar de Heiligen met de getuigenis, brandende in hunne harten, uitgegaan zijn onder hunne familie en vrienden en hebben getuigd van de goedheid Gods en het schenken van het licht aan hen, hunne vrienden uitgenoodigd om onze vergaderingen bij te wonen en gezorgd voor gesprekken aan huis met zendelingen en boven alles, door de woorden van Jezus op te volgen: „Laat uw licht zoo schijnen voor de menschen, dat zij uwe goede werken mogen zien en uwen Vader in den hemel verheerlijken” en zonder twijfel zullen alle Heiligen, welke aldus werkzaam zijn, van dezelfde zegeningen, welke de zendelingen zijn beloofd in het redden van de zielen der menschen, deelachtig worden.

Het zij ook herinnerd, dat zij, wier harten koud en onverschillig zijn geworden, en diensgevolge de liefde van het Evangelie en dat enthousiasme hebben verloren, hetwelk haar altoos vergezelt, gelijk zijn aan het zout, dat smakeloos is geworden en dat nergens meer toe deugt, daarom buitengeworpen en van de menschen dient vertreden te worden. Zoodanigen zijn onder eene gewichtige verantwoordelijkheid, want zij zijn het werk een schade.

Ik ben zeer dankbaar voor de aanstelling van Ouderlingen Josef W. Mc. MURRIN en EDWIN F. PARRY, als raadgevers in het Presidentschap van deze zending en wij vragen eendrachtig onzen medearbeiders en den Heiligen der laatste Dagen, ons hun geloof en gebeden te geven, vergezeld met hunne vurige werken voor den vooruitgang van het Koninkrijk van God. RULON S. WELLS.

De Zending hier en elders.

(Vervolg van blz. 46.)

De eigenares van het huis, waar de vergadering gehouden werd, stond op en zeide: „Mijn huis was ten allen tijde voor de vergaderingen der Baptisten open en ik ben altijd een getrouw lid daarvan geweest, maar nu ik duidelijk gezien heb, dat zij dwalende zijn, zal ik deze mannen, die als ootmoedige dienstknechten des Heeren tot mij zijn gekomen, veroorloven hunne vergaderingen in mijn huis te houden, zoo dikwijls en zoo lang, als zij het verkiezen.”

Onze predikant, die zonder twijfel eene geheel andere uitwerking van zijne redevoering had verwacht, verliet het huis, diep ter neder geslagen, onder den kreet van eenige aanwezigen: „Vivent les Mormons!” (Leve de Mormonen.) Deze vergadering is voor ons van den grootsten zegen geweest; er zijn nu reeds 23 personen gedoopt en anderen zullen weldra volgen, om aan de verordeningen en geboden van het Evangelie van Christus gehoorzaam te zijn.

Vóór ik eindig, wil ik nog eene kleine beschrijving van een onzer ondervindingen met onze katholieke vrienden laten volgen.

Op een zeker en achtermiddag werden wij vereerd met een bezoek van een roomschen pastoor. Hij had gehoord, dat wij mormoonsche zendelingen waren en wilde hooren, wat wij te vertellen hadden. Nadat wij een weinig met hem hadden gesproken, zeide hij tot ons: „Natuurlijk, u denkt dat wij dwalende zijn, maar wij zijn overtuigd, dat gij u op den dwaalweg bevindt.” Ik zeide tot hem: „Laat ons probeeren, te bewijzen, wat wij beweren.” — „Gelooft u, dat de Bijbel het Woord van God is?” — „Ja.” — „Gelooft u, dat de Bijbel het Evangelie van Jezus Christus bevat?” — „Ja.” — „Gelooft u, dat het Evangelie van Christus met al zijne verordeningen, wanneer deze op de wettige wijze en door iemand, die macht en autoriteit heeft, bediend worden, voldoende is voor ons, om zalig te worden?” Hier bedacht hij zich een beetje en zeide dan: „Wij hebben ook de „Overleveringen der vaderen,” welke zeer gewichtige informatien bevatten.” Na nog een weinig gesproken te hebben, stond hij op en zeide, dat hij voor ditmaal moest gaan, daar hij dienst had, maar het zoude hem aangenaam zijn, als wij hem eens wilden bezoeken, en dag en uur werd voor dit doel vastgesteld. Toen wij tot hem kwamen, ontving hij ons op de vriendelijkste wijze en stelde ons ook nog een zijner vrienden voor (een ander pastoor), die gaarne aan onze conversatie deel zou nemen.

Wij begonnen hun het doel onzer zending te verklaren en ook de boodschap, die wij te verkondigen hadden, en (om kort te zijn) toen wij op onze beginselen kwamen, nam de eene pastoor eenen latijnschen Bijbel en de andere een boek met uitleggingen, terwijl ik hun de verschillende teksten citeerde, welke betrekking hadden op een afval van het Evangelie en op eene herstelling daarvan in de laatste dagen. Ook zeide ik, dat de roomsche kerk de eenigste kerk zou kunnen zijn, welke macht en autoriteit kon hebben, indien zij ze niet verloren had; daar alle andere kerken afgefallen kerken waren, maar dat volgens de profetiën de Heiligen overwonnen zouden worden enz.. en dan begon ik hem het Evangelie van Christus, zooals Hij en zijne apostelen het verkondigd hadden, te verklaren. In het begin hadden zij zeer veel tegengesproken, maar daar zij tamelijk oprecht schenen te zijn, en ik al mijne beweringen op den Bijbel grondde, luisterden zij gedurende omtrent een uur naar hetgeen wij hun zeiden, zonder ook maar één woordje te zeggen, totdat eensklaps ons gesprek door het luiden eener naburige kerkklok onderbroken werd. De pastoor

stond op, zeide, dat hij ons nu moest verlaten, omdat hij dienst had, dankte ons vriendelijk voor ons bezoek en hoopte bij eene andere gelegenheid weer met ons te spreken. Na hun volgens hunnen wensch met „de stem tot waarschuwing” en andere boekjes voorzien te hebben, verlieten wij hen op de vriendelijkste wijze.

FRED. PIEPER.

A. H. CANNON

X Wij ontleenen het volgende in betrekking tot den dood van Apostel ABRAHAM H. CANNON aan „Church en Farm”. Na eene korte ongesteldheid van drie weken is Apostel A. H. CANNON ten 5 uur 15 minuten den 19 Juli 1896 ter zijner residentie (Salt Lake City) overleden.

ABRAHAM HOAGLAND CANNON was de zoon van Pres. GEORGE Q en ELIZABETH HOAGLAND CANNON. Hij was te Salt Lake City den 12den Maart 1859 geboren, terwijl zijn vader eene zending naar de oostelijke Staten volbracht. Als knaap werd hem de beste gelegenheid aangeboden tot het verkrijgen eener goede opvoeding. Hij maakte daar gretig gebruik van en voltooide zijne studie aan de Deseret Universiteit. Later werd hij bouwkundige. In het jaar 1879 werd hij op zending geroepen naar Europa. Het eerste gedeelte zijner zending predikte hij het Evangelie in de afdeeling Nottingham in Engeland en daarna werd hij geroepen om in de Zwitsersche en Duitsche zending te arbeiden. Aldaar leerde hij de Duitsche taal en reisde als zendeling in beide landen en presideerde later over eene afdeeling in Duitschland. Hij keerde in Juni 1882 huiswaarts en nam het bestuur op zich van de GEORGE Q CANNON en SONS Co. uitgevers van het tijdschrift *Juvenile Instructor* en nog vele andere werken door die firma uitgegeven. Op den 9en October 1882 werd Ouderling CANNON tot een der zeven presidenten der zeventigers verordineerd en op de algemeene conferentie van 6 October 1889, werd hij tot een der twaalf Apostelen gekozen. Sedert dien tijd is hij het jongste lid van den raad der Apostelen geweest. In zijne hoedanigheid als man van zaken is hij een der ijverigste mannen van geheel Utah geweest. In 1892 in vereeniging met zijnen broeder JOHN Q, werd het *Deseret News* gepacht en trad de overledene als bestuurder op en handelde in deze hoedanigheid tot op enkele maanden geleden, toen hij bedankte, om zich met spoorwegondernemingen bezig te houden. Hij was een der bestuurders van de Utah Loan en Trustmaatschappij te Ogden en was ook eigenaar van een boek- en schrijfbehoeften winkel. Verder was hij bestuurder en aandeelhouder van verschillende maatschappijen. Het was de last en moeite in betrekking tot verschillende dezer bezigheden, die zoo zwaar op hem drukten en zijne ziekte en onmacht tengevolge hadden. Lichamelijke ongesteldheid, onbeschrijflijk smartelijk, kwam hierbij en zoo ontstond

een algemeene achteruitgang, welke eindigde met zijnen dood Het *Deseret News* zegt: „Br. CANNON bezat uitmuntende begaafdheden voor het bestuur van zaken en deed ook met veel voorspoed vele ondernemingen, welke onder ongunstige omstandigheden werden aanvaard. Het is opmerkelijk in zijne loopbaan, dat al de ondernemingen, met welke hij te doen had, voor den vooruitgang van Utah en het volk waren”.

In zijn godsdienstig leven en in de vervulling zijner plichten was hij nauwkeurig en energiek. Voor geen enkelen plicht, die op hem rustte, deinsde hij terug. Geen obligatie werd vermeden, ieder bevel met nauwkeurigheid en trouw volbracht. Zijne nauwkeurigheid in dit opzicht was bewonderenswaardig 'en van af zijne jeugd een zijner karakertrekken. Als knaap en als man was hij altijd rondborstig en zonder vrees, met een liefde voor waarheid en deugd beziel, die opmerkelijk was.

Nooit trachtte hij een werk op anderen te schuiven, dat hem opgedragen was en nooit aarzelde hij een taak op zich te nemen, die hem werd opgedragen. In zijne openbare en godsdienstige roeping en in zijn privaat leven was hij een waar navolger van Christus, een dienaar Gods, wiens gedrag hem bij al zijne medearbeiders geliefd maakte, door de banden van die reine, heilige liefde, welke het gevolg is van Goddelijke grondslagen. Toen voor ongeveer tien jaren de vervolging tegen de dienstknechten Gods uitbrak en de beurt aan hem kwam, om voor zijn geloofsleven gevangenisstraf te ondergaan, was hij gewillig en prees God, dat hij waardig was, voor Zijne zaak te lijden. Hij verdroeg toen en ten allen tijde alle lijden en ontberingen, die hem in zijne roeping tegenkwamen zonder murmureeren en was gewillig om des Evangelies wil alles te verduren.

Br. ABRAHAM CANNON werd gedurende zijne ziekte de volkomen opmerkzaamheid geschonken, niet alleen van Pres. GEO. Q. CANNON en de familie van den patient zelf, maar ook van Pres. WOODRUFF, de Apostelen en anderen. Er heerschte groote vrees voor zijne herstelling. Toen na eene gevaarlijke crisis eenige dagen een begin van beterschap intrad, verliet zijn broeder JOHN. Q. CANNON de stad, om zich eenige dagen de noodige rust te gunnen. Zoodra echter weder ongunstige oogenblikken intraden, werd zijn broeder teruggeroepen en reisde hij dag en nacht, totdat hij zich weder bij het bed van den lijder bevond. Eene sterke wederliefde had deze twee broeders altijd aan elkander verbonden en dikwijls fluisterde de kranke den naam zijns broeders. De stem dezes broeders was het, welke hem uit de onmacht, die dikwijls met het hevige lijden gepaard ging, opwekte. Zaterdagmorgens was de periode der laatste onmacht gekomen. Pres. JOSEPH F. SMITH, die evenals de overige leden van het eerste presidentschap en der Apostelen de grootste bezorgdheid en zorgvuldigheid voor hunnen lijdenden broeder betoond had, nam zijne plaats in de kamer in en bleef bij hem tot aan het einde.

Hij ontzegde zich alle rust en voedsel en kleefde hem met

zulk een groot geloof aan in zijne begeerte, om hem in zijn gezondheid hersteld te zien, dat het leven er door verlengd werd.

* * *
De begrafenis is zeer duidelijk beschreven in de volgende uittreksels van een brief van Br. JAMES H. ANDERSON aan Pres. R. S. WELLS.

Salt Lake City, 26 Juli 1896. X

Prest. R. S. WELLS.

Geliefde Broeder!

Heden volbrachten de Heiligen een treurigen plicht, hen, door den dood van Ouderling ABRAHAM HOAGLAND CANNON, het jongste lid van den raad der Apostelen, opgelegd; welke treurige gebeurtenis eene week geleden plaats had en waarvan gij reeds verwtigd zijt. De laatste week is waarlijk eene van rouw onder Israël geweest over het heengaan van eenen, op wien het volk met vertrouwen en liefde zag en wien het enkele weken geleden beschouwde als in den vollen bloei van krachtvolle gezondheid, bekwaam en getrouw in het volbrengen van elken plicht en met een allergunstigst vooruitzicht voor eene glorierijke toekomst als een groot en goed man, handelende in de heilige roeping van eenen Apostel des Heeren Jezus, van God geroepen, gelijk zij, die den Heere gedurende Zijne persoonlijke zending op aarde vergezelden. Doch het bevel, dat zijne werkzaamheden in dezen sterfelijken staat zouden ophouden, is gekomen, en wij buigen voor den wil van onzen Vader, die alle dingen wel doet.

Hoewel het onnoodig moge zijn, om iets tot u te zeggen over de liefdevolle natuur van Broeder ABRAHAM, aangezien, dat gij door dagelijkschen omgang met hem er ten volle van bewust zijt, doch in den smartlijken rouw, welken zijn verlies veroorzaakt en welken wij nog niet ten volle kunnen beseffen, is het somtijds eene verlichting, om de gevoelens des harten te uiten. In mijnen omgang met hem, welke dagteekent van den tijd, dat wij kleine knapen waren, zijn onze betrekkingen van den vriendelijksten aard geweest, waarin niets onaangenaams voorviel. Hij was trouwens nooit onvriendelijk jegens iemand; en zijn gedrag in dit opzicht is een bewijs van het beginsel, dat de liefde door liefde vermeerderd wordt, want het is door het openbaren zijner reïne liefde voor anderen geweest, dat hij de toegenegenheid van allen won. Hij was zoo volhardend in het verrichten zijner werkzaamheden en zoo aanhoudend bezig, dat menig onzer geloofde, dat hij zich overwerkte. Bij onderscheidene gelegenheden sprak ik hem hierover aan, en 't is maar eenen korten tijd geleden, dat ik mijne beschouwingen met duidelijkheid aan hem verklaarde. Hij antwoordde glimlachend, dat er veel te doen was, maar dat hij wat van zijne lasten had afgelegd en dacht, dat hij niet te zwaar beladen was; en voegde daar bij: „Ik moet werken, terwijl het te doen is, ik heb geen tijd om ledig te zitten.” Ik heb sedert dien tijd gedacht, hoeveel gelijkheid aan deze uitdrukking bestond met

die van zijnen geliefden Meester die, nog een kind zijnde, zijne moeder bij eene zekere gelegenheid antwoordde: „Wist gij niet, dat ik moet zijn in de dingen mijns Vaders?” Deze woorden beschrijven met duidelijke trekken het karakter van Broeder ABRAHAM, immer bereid en gewillig te arbeiden en altijd begeerig, om zich in alle dingen aan den wil zijns Vaders te onderwerpen.

Heden op de begrafenis, waren alle plaatsen in den grooten Tabernakel ingenomen (tusschen 12 en 15,000 aanwezigen) en vele duizenden, die geen toegang tot het gebouw konden krijgen, waren in ééne onafgebroken massa in de breede straten van af den Tempel tot bijna aan het kerkhof op den heuvel boven de stad opgesteld, om de lijkstatie te zien voorbijgaan. Bijna de geheele bevolking der stad was op de been met nog duizenden van buiten de stad, uit verschillende deelen van Utah en aangrenzende staten; en het gevoel van verlies en rouw rustte op de gansche menigte, jong zoowel als oud, terwijl zij afscheid namen in dezen sterfelijken staat van eenen broeder en vriend, wiens leven rein en oprecht was geweest en van wien bekend was, dat hij elken plicht, hem opgelegd, heilig en ongeschonden had volbracht. Niet alleen waren de harten der Heiligen met droefheid vervuld, maar velen, die niet bij de kerk waren aangesloten, bogen hunne hoofden in droefheid over een, wiens deugd en oprechtheid zij gekend en bewonderd hadden in den loop van zijn onberispelijk leven.

Binnen den Tabernakel, welke naar de gebruikelijke wijze was ingericht voor de begrafenis, bedekten witte versieringen en bloemen het groote orgel en al de kansels en stellages. Er was geen teeken van iets, dat somberheid beduidde, maar alles droeg het kenmerk van vrede, liefde, goddelijke hoop en het geloof, 't welk voortkomt uit de verzekering van het eeuwige leven in de tegenwoordigheid des Vaders. De sierlijke witte drapeering was op de allervoortreffelijkste wijze aangebracht; er waren planten in vollen bloei in overvloed en palmboomen, oleanders, immortellen en versierende heesters; om de prachtige witte kist waren massa's zinnebeeldige uitwerkselen in bloemen, met voortreffelijken smaak en kunst ontworpen door vrienden en vereenigingen, waarmede hij in verbinding stond, ingezonden, en aan het front van het groote orgel hing een levensgrootte buste van den overledene. In 't kort, de versieringen in den Tabernakel waren de schoonste en meest met kunst vervaardigde, die ik ooit in dat gebouw heb gezien, en de indruk er van was in hooge mate vreedzaam en zacht.

De godsdienstige plechtigheden zouden om 2 uur beginnen; een uur vóór dien tijd werd het lijk door het eerste Presidentschap en de Apostelen als baardragers, en door de familie en intieme vrienden vergezeld, van zijn woonplaats gebracht. Van 11 uur v.m. tot 12 uur was het de familie en boezemvrienden vergund geweest, om een laatsten blik op den dierbaren doode te werpen. Het was klokslag 2 uur toen de lijkstaatsie den Tabernakel binnenkwam en de kist op de stellage vóór den benedenkansel geplaatst werd. Vooraan en rechts van den middelgang zaten de

familie en aanverwanten, en links de burgemeester en de stadsraad; de Zondagsschool-Unie-commissie, ambtenaren van handelsvereeningen, met welke de overledene in verbinding was geweest; het personeel van het *Deseret News* en *Juvenile Instructor* (met welke hij in nauwe verbinding stond), bezaten besproken plaatsen. De gaanderij en het overige van het ruime gebouw was overvol en velen konden geen toegang krijgen. De zitplaatsen achter de kansels waren ingenomen door het eerste Presidentschap (uitgenomen President GEORGE Q. CANNON, de vader van den overledene, die bij de familie zat), de leden van den Raad der Apostelen (behalve President LUND die met u in Europa is), de leden van den Raad der Zeventigers, de presideerende Bisschoppen, de Presidenten over afdeelingen en anderen.

De solisten en het Tabernakelkoor zongen: „De Dag der Opstanding,” „Ik weet, dat mijn Verlosser leeft,” uit „De Messias,” „O, Mijn Vader” en „Als uw ziel bedroefd en mat gestreden is, zoekt verlichting door het gebed.” Het gebed werd door Apostel FRANKLIN D. RICHARDS gedaan en de dankzegging door Apostel BRIGHAM YOUNG.

De opmerkingen der sprekers waren bijzonder vertroostend, belangrijk en leerzaam. President LORENZO SNOW van den Raad der Apostelen getuigde op eene gevoelvolle wijze van de verdiensten des overledenen. Vervolgens sprak President WILFORD WOODRUFF, wiens woorden vol van teederheid, liefde en profetie waren; President JOSEPH F. SMITH hield de slotrede, hij sprak van het verheven karakter van den gestorvene en gaf eene krachtige getuigenis van de roeping en aanstelling van Ouderling ABRAHAM H. CANNON in het ambt, 't welk hij bekleedde en de zegening, welke hij had ontvangen door de autoriteit van God.

Na deze eenvoudige doch zeer indrukwekkende plechtigheden wendde zich de lijkstaatsie, die meer dan een mijl lang was, naar het kerkhof en kwam daar om 6 uur n.m. aan. Duizenden kwamen om het graf heen, de kist met het stoffelijk overschot werd neergelaten. „Rust, Rust, voor de vermoede ziel”, werd gezongen en het toewijdend gebed gedaan door Apostel FRANCIS M. LYMAN, waarmede het graf met zijn inhoud werd gegeven onder de bescherming des Almachtigen, totdat Hij het lichaam, door de opstanding zal doen te voorschijn komen. Het graf werd toen gesloten en de menigte ging langzamerhand uiteen.....

JAMES H. ANDERSON.

I N H O U D :

Predicatie door Pres. W. WOODRUFF	Blz. 49	Tot Kennismaking	Blz. 57
Het beste geattesteerd van alle Bijbels	„ 55	De Zending hier en elders	„ 58
Notitie van conferentie	„ 55	ABRAHAM H. CANNON.	„ 60
Tot afscheid	„ 56		

Uitgave van GEO. S. SPENCER, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.